

[Gustav Pedersen.]

at stille Spørgsmaal, hvis der er Ting, som egner sig bedst til at besvares i et Udvalg. Til Gengæld tror jeg, jeg kan sige, at det kan blive en meget hurtig Udvalgsbehandling.

Jeg skal efter disse Bemærkninger tilsige mit Partis Medvirken til en velvillig og hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

Henning Hasle: Jeg vil haabe, at der i det høje Folketing er Folk, som er mere kvikke i Hjernen end jeg, for jeg maa tilstaa, at med de Timer, der har været til Raadighed, fra dette Lovforslag blev forelagt og indtil nu, har det i hvert Fald for mig været ganske overordentlig svært at trænge ind i Enkelthederne, og selv om der nu gaar saa lang Tid, at Lovforslaget ikke bliver gennemført før i Morgen, saa vil jeg tro, at mange her i Rigsdagen inderst inde maa indrømme, at det har været vanskeligt fuldstændig at forstaa, hvad dette Lovforslag i Enkeltheder drejer sig om.

Jeg siger ikke dette for at bebrejde den højtærede Finansminister noget, for der var vel ingen anden Udvej end at forelægge Lovforslaget Fredag Eftermiddag og lade Loven træde i Kraft Mandag. Jeg gør kun denne Bemærkning, fordi jeg gerne har villet sige til den højtærede Finansminister og til Regeringen i det hele, at det maa være paa Regeringens Ansvar, Rigsdagen handler her, for saa vidt angaar alle de tekniske Enkeltheder. Med den Tid, der er levnet os til, at vi kunde sætte os ind i Sagerne, maa det staa Regeringen ganske klart, at det er den og den alene, vi maa stole paa, naar hele dette økonomiske, juridiske og tekniske Arbejde er fremsat her i Folketinget.

Jeg tror, den højtærede Finansminister vil være enig med mig i, at det bliver Regeringens Ansvar først og fremmest, hvis der skulde vise sig at være store Vanskeligheder ved den tekniske Side af Sagen; Rigsdagen maa naturligvis ogsaa se i Øjnene, at der bliver forbundet Ulemper hermed. Det, man kan forlange af Rigsdagen, er, at den nu vil tage Ansvaret for, at vi skal have en fuldstændig Opgørelse af de økonomiske Forhold herhjemme. Rigsdagen maa nu gribe til og skære til Bunds og forsøge at bringe dette saa vidt diskuteret Spørgsmaal til en endelig Afslutning, nemlig det Spørgsmaal, om enhver skal betale Skat efter hvad han tjener og efter hvad han ejer.

Paa Det konservative Folkepartis Vegne kan jeg udtale, at dette Spørgsmaal svarer vi ja til, selv om vi er klar over, at det er

forbundet med Ofre og Vanskeligheder. Om det havde været muligt, hvis man havde spekuleret meget længe over det og taget mere Tid dertil, at hele det tekniske Apparat kunde have været bedre paa det ene eller det andet Punkt, det kan jeg ikke udtale mig om, det maa, som allerede sagt, den højtærede Finansminister og Regeringen som saadan helt tage Ansvaret for.

Denne Lovgivning skulde jo komme som et Lyn fra en klar Himmel, det var egentlig Ideen med den; navnlig hvad angaar det Afsnit, der vedrører Pengesedlerne, var det jo en Forudsætning, at det skulde komme som en Tyv om Natten. Det er desværre ikke blevet Tilfældet. Jeg synes, det er beklageligt, at det herhjemme i Danmark saa tit bliver, om jeg maa bruge det Udtryk, ligesom lidt pjattet; man kan ikke tie stille nogen Sinde, der er altid nogen, der skal snakke eller skrive et eller andet. Og naar man nu i disse Dage paa Gaden har kunnet faa dette Lovforslag stukket i Haanden — eller Dele af det —, saa synes jeg, den højtærede Finansminister skulde undersøge, hvorledes det kan lade sig gøre. Jeg tror, der er noget galt med, at disse Ting kan være taget fra Trykkeriet. Jeg synes, vi for en Gangs Skyld skulde drage de Folk til Ansvar, jeg synes, den højtærede Finansminister skulde foranstalte en Politiumundersøgelse for at faa at vide, hvordan det kan gaa til.

Pjattet paa dette Omraade bør holde op. Sagen er jo den, at Skattevæsenets Mulighed for at faa Klarhed over de økonomiske Forhold er blevet kendelig forringet ved, at der har været snakket om Tingene. Jeg er ikke i Tvivl om, at der var mange Millioner flere saakaldte sorte Penge for et Aar siden, end der er i Dag. Det er Snakken, der har gjort, at denne Mulighed er gaaet tabt.

Den Lovgivning, vi staar over for her, er, saa vidt jeg kan skønne, den største monetære økonomiske Disposition, der nogen Sinde har været foretaget i Danmark. Vi syntes i sin Tid, da det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard var Indenrigsminister, at Konverteringen var en stor Transaktion. Det var den ogsaa, men den greb ikke tilnærmelsesvis ind i det daglige Liv som denne, og jeg er helt overbevist om, at der vil komme nogle meget svære Dage til at begynde med. Ombytningen af Pengesedler, dette at Folk skal møde op og skrive under paa Anmeldelser for at faa indtil 500 Kr. udleveret, vil — det tror jeg, at jeg maa spaa den højtærede Finansminister, han ved det sikkert i Forvejen — volde meget store Vanskeligheder. Jeg har egent-